

AKO SOM PREŽILA VLASTNÚ SMRŤ

Bola Nedeľa 23. Januára 2011 a išla som do práce. Mala som 21 rokov a žila som šťastným a plnohodnotným životom mladého človeka, chodila som do práce a zároveň som študovala na vysokej škole SZU pôrodnú asistenciu. Pracovala som na gynekologicko-pôrodnickej klinike ako zdravotná sestra. Bola to práca ktorú som neskutočne milovala a vždy som sa do nej tešila. V tento nedeľný večer som mala nočnú službu a plnila som si všetky svoje povinnosti, netušila som však že tento nedeľný večer ako aj noc bude trvať dva týždne môjho boja o život.

Začala som sa veľmi zle cítiť ale stihla som povedať iba to že mi je zle a že sa mi zle dýcha. V tomto okamžiku som spadla k zemi a prebrala som sa až o dva týždne. Najskôr som bola dlhých sedem minút mŕtva a ten zvyšok z tých dvoch týždňov zvädzali boj o môj život lekári spolu so mnou. Keď ma lekári prebrali, odintubovali a odpojili od prístrojov dúfali že začnem dýchať sama a že moje srdce bude fungovať aj bez podpory prístrojov.

Vôbec som nevedela kde som, nevedela som čo sa stalo, neuvedomovala som si ani to že nedokážem sať, prehýtať, že som bezbranná a odkázaná na iných ako novorodenec. Bola som zúfala a stále som plakala lebo som nevedela čo sa mi stalo a bála som sa že sa na mňa moji rodičia hnevajú. Každý deň som čakala kedy budem počuť hlas mojej maminky a tatinka. Preto len hlas lebo ako som sa prebrala z kómy bola som slepá videla som len tiene a škrvny. Keď ku mne prišiel personál vždy som znervóznela a pochytila ma panika – bála som sa. Neviem ani napísať aký to bol

pocit a akú jazvu mi to na srdci urobilo. Stále som sa sama seba pýtala či prežijem, či budem normálna . Niekedy som mala také dni že som už nevládala , bola som zo všetkého unavená a chcela som ten boj vzdať.

Aj keď som bola kolegyňa správali sa ku mne sestričky ako k odpadu hádzali si ma na posteli ako handru, šticovali ma , krv mi odoberali najhrubšími ihlami a keď som plakala tak mi povedali aby som nerevala že tam nie som jediná. Ale nie všetci boli taký zopár sestričiek a jeden brat boli ku mne milí. Vždy ma upokojovali , hladkali a sedeli pri mne hodiny. Rozprávali na mňa držali ma za ruku. Moje telo si vôbec neuvedomovalo čo robí takže sa mi pár krát stalo že som si vytrhla hadičky z nosa. Každé jedno zavádzanie nesmierne bolelo . Nakoniec ma priviazali a povedali mi že je to pre to lebo neposlúcham. Tak nech si to idú skúsiť ony ležať bezvládne a čakať na pomoc. Každý jeden deň pre mňa znamenal utrpenie, depresie a plač. Ukludnilo sa to iba vtedy keď prišli za mnou moji blízky, ktorých však za mnou pustili maximálne na 5 až 10 minút. Počas týchto návštev som sa smiala a verila som tomu, že budem v poriadku. Keď prišiel čas odchodu tak to bol zas iba plač a strašná prázdnota. Po každé som svojich rodičov prosila, aby ma zobrali domov lebo som chcela cítiť ich prítomnosť stále pri sebe. Jeden deň povedali mojej mamine, že má zakázané návštevy z dôvodu, že mi nerobí jej prítomnosť dobre na môj zdravotný stav a práve v ten deň ktorý moja mamina za mnou nebola, ale ja som cítila, že je za dverami som robila také veci ako: trhanie všetkých hadičiek, krik, plač a ani jeden z nich nepochopil, že to bolo zúfale volanie o moju maminu, aby prišla. Vtedy musel odísť aj ocino s mojím priateľom, lebo som bola nezvládnuteľná. V tej chvíli som znenávidela celý personál ÁRA včetně lekárov. Boli aj také dni, kedy som sa celý čas smiala, lebo ocino so mnou žartoval, učil ma rozprávať, cvičil so mnou a stále mi

hovoril, že všetko bude dobré. Celý čas, ktorý som strávila na ÁRE som prežívala ako neznesiteľný trest a neprítomnosť mojich rodičov mi nedávala zmysel ďalej bojovať a zostať na živu.

Konečne prišiel ten deň, kedy ma previezli z ÁRA na Interné oddelenie na JIS a tam to bolo úplne iné. Síce som si ešte pár krát poplakala, ale návštevy mojich blízkych boli častejšie a dlhšie a toto mi dávalo silu bojovať a nevzdať sa. Personál na tomto oddelení bol úžasný, avšak okrem lekárov, sestričky ma učili vo svojom voľnom čase hltáť, piť, jesť a chodiť. Po troch dňoch som sa konečne dokázala sama posadiť a verte, neverte bol to tak úžasný pocit a taká veľká radosť z úspechu akú som ešte nikdy vo svojom živote nezažila. Veci ktoré boli pred tým pre mňa samozrejmosťou ako aj pre každého zdravého človeka ako je napríklad vystretie prstov, dať si ruku na ústa keď kašlete a všetko ostatné sa stali zrazu pre mňa neuskutočniteľné a nezvládnuteľné. Bola som odkázaná na plienky a práve paradoxne keď som ja ako sestrička prebaľovala chorého pacienta, povedala som: Bože daj, nech mňa nikdy niečo takéto nepostretne. Keď som si uvedomovala, že všetku potrebu dokážem urobiť iba do plienky, hanbila som sa, bolo to pre mňa ponížujúce a vysoko frustrujúce. Čas plynul a ja som sa s radosťou učila chodiť no nebolo to ľahké, dokázala som to. Rovnako som sa učila písať, čítať a všetko som bravúrne zvládla.

Teraz som hrdá na svoju chuť do života a aj napriek tomu, že lekári tvrdili, že budem postihnutá, alebo vôbec neprežijem, som tu, smejem sa a som po roku úplne samostatná a zdravá. A aj napriek tomu, že som z dôvodu poškodenia motoriky dnes

na 45% invalidnou ja viem a verím, že do dvoch rokov sa moja invalidita skončí, neplánujem zostať invalidnou ja sa cítim úplne zdravou.

Ďakujem z celého srdca za podporu a lásku mojim rodičom, môjmu priateľovi, ktorý sa ma nevzdal a zostal so mnou dodnes, jeho sestre, jeho rodičom, babičke a dedkovi, Birmovnej krstnej a bratrancom Maťovi a Jakubovi a všetkým mojim priateľom.

„Žite každý deň tak, ako by to bol ten Váš posledný“

Michaela Žofčíková